

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Αριθμός Βουλεύματος 54/1976

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Ἀθανασίου Γκιούρα, Προέδρου, Πριάμου Ἰωάννου καί Σπυρίδωνος Κολουβά, Ἀνακριτοῦ, Πλημμελειοδικῶν.

Συνελθόν ἐν τῷ πρὸς διάσκεψιν δωματίῳ του, τὴν 17ην Δεκεμβρίου 1975, παρουσία τοῦ τε Ἀντιεισαγγελέως Ἀργυρίου Τσίχλα (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καί τῆς Δικ. Γραμματέως Μαρίας Τσαγγάρη, ἵνα ἀποφανθῆ ἐπὶ τῆς κάτωθι ποινικῆς ὑποθέσεως.

Ἠσκήθη ποινικὴ δίωξις κατὰ τῶν α) Εὐθυμίου ἢ Νικολάου ΜΕΣΣΙΑΚΑΡΗ τοῦ Γεωργίου κ.λπ. ἐπὶ ἀντιποιήσῃ ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διετάχθη δὲ ἐπὶ αὐτῆς καί ἐνηργήθη κυρία ἀνάκρισις, μετὰ τὸ πέρασ τῆς ὁποίας ὁ ἐνταῦθα Εἰσαγγελεὺς ὑπέβαλλε πρὸς τὸ Συμβούλιον τοῦτο τὴν σχηματισθεῖσαν ποινικὴν δικογραφίαν, μετὰ τῆς ὑπὲρ ἀριθμὸν 713/1975 ἐγγράφου προτάσεώς του, ἐκθέτων τὰ κάτωθι.

Εἰσάγοντες, συνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 308 παράγρ. 1 Κ.Π.Δ., ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Ὑμετέρου Συμβουλίου, τὰς προκειμένας (Β.Μ.8140 καί 8140α/1974) ποινικὰς δικογραφίας, κατὰ τῶν κατηγορουμένων α) Εὐθυμίου ἢ Νικολάου ΜΕΣΣΙΑΚΑΡΗ τοῦ Γεωργίου, γεννηθέντος εἰς Πεδινό Καρδίτσας τοῦ ἔτους 1924, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, (Κων/πόλεως 22 Ρούφ), ἐπισκόπου Παλαιοημερολογιτῶν, καί β) Γεωργίου - Γεροντίου ΜΑΡΙΟΛΗ τοῦ Κυριακοῦ γεννηθέντος εἰς Δρῦν-Οἰτύλου Λακωνίας τὸ ἔτος 1921, κατοικοῦ Μεγάρων Ἀττικῆς (Περὰν Μονὴν Ἀγίου Ἀθανασίου), Μητροπολίτου Παλαιοημερολογιτῶν, ὧν εἶναι νόμιμος περίπτωσις πρὸς συνένωσιν συντρεφεῖ - ἐκτιθεῖεν ὅτι, συνεπεῖα τῆς ἀπὸ 1-7-1974 μηνύσεως τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, κατὰ κόσμον Ἐμμανουὴλ Ταβλαδωράκη κατοικοῦ Πειραιῶς, (Ζαννῆ 2), ἐκινήθη συμφώνως ταῖς συνδεδευσασμεναῖς διατάξεσι τῶν

άρθρων 27 παρ. 1, 36, 43, 50, 243 παρ. 1 καί 240 Κώδ. Ποιν. Δικονομίας, δυνάμει τών υπ' αριθμ. 45 καί 46/75 ήμετέρων παραγγελιών πρός τόν Πταισματοδίκην Β' Τμήματος Πειραιώς, καί τών υπ' αριθμ. 20 καί 19/75 τοιούτων πρός τόν ένταϋθα Άνακριτήν Δ' τμήματος, δι' ών παρηγγέλθη προανάκρισις καί έν συνεχεία συμπλήρωσις ταύτης διά κυρίας ανακρίσεως, ποινική κατά τών ώς άνω κατηγορουμένων δίωξις επί άντιποιήσει άσκήσεως ύπηρεσίας λειτουργού τής Άνατολικής Όρθοδόξου του Χριστου Έκκλησίας (άρθρ.175 παρ. 2 καί 1 Ποιν. Κώδ.), έφ' ής ύποθέσεως, περατωθείσης τής παραγγελθείσης ανακρίσεως, ήτις περάτωσις έγνωστοποιήθη νομοτύπως εις τε τούς κατηγορουμένους καί τόν πολιτικώς ένάγοντα-μηνυτήν, ίνα άσκήσωσι τά έκ του άρθρου 101 παρ. 2 Κ.Ποιν. Δ., δικαιώματά των, έπαγόμεθα τά ακόλουθα: Τό υπό του άρθρου 175 παρ. 1 Ποιν. Κώδ. προβλεπόμενον έγκλημα τής άντιποιήσεως προσβάλλει τήν πολιτειακήν έξουσίαν, ώς διασϋρον τό κϋρος τών όργάνων τής Πολιτείας καί διασαλεύον τήν παρά τοις πολίταις πεποιθήσιν περί τής νομίμου ένεργείας αυτών. Πρός θεμελίωσιν τούτου άπαιτείται ή έκ προθέσεως άντιποίησης τής άσκήσεως ύπηρεσίας τινός, δημοσίας, δημοτικής ή κοινοτικής. Η διάταξις αύτη, κατά τήν παράγραφον 2 του άρθρου 175, εφαρμόζεται, έκτός άλλων καί έν άντιποιήσει άσκήσεως ύπηρεσίας λειτουργού τής Άνατολικής Όρθοδόξου του Χριστου Έκκλησίας. Η άσκησις πρέπει νά είναι παράνομος, ώς σαφώς προκύπτει έκ τής έν τώ άρθρω λέξεως “άντιποιείται,, εις ήν περιέχεται τό παράνομον τής πράξεως. Υποκειμενικώς άπαιτείται δόλος έφ' όσον ή πράξις δέον νά γίνηται έκ προθέσεως. Ούτος δέ περιλαμβάνει τήν γνώσιν τής άνευ δικαιώματος ένεργείας μέ τήν αντίστοιχον θέλησιν. Πλάνη ώς πρός τήν ύπαρξιν του δικαιώματος ένεργείας άποκλείει τόν δόλον (Ηλία Γάφον: Προσβολαί κατά τής Πολιτειακής Έξουσίας Ποιν. Χρον. Ζ σελ. 71 έπ. Μπουροπούλου: Ποιν. Κώδ. Τόμος Δεύτερος σελίς 115 έπ.). Ως άσκησις ύπηρεσίας νοείται ή ένεργεία πράξεως άνηκούσης εις τήν καθ' ύλην άρμοδιότητα του ύπαλλήλου ή λειτουργού, υπό προσώπου μή κεκτημένου τήν ιδιότητα ταύτην ή (του τελευταίου τούτου) μή χειροτονηθέντος νομίμως καί δή συμφώνως πρός τούς Ιερούς Κανόνας (Α.Π.326/52, 39/1956, 290/56, Α.Π. 140/1964, Ποιν. Χρονικά Γ' 508, ΣΤ. 191, Ζ. 27 ΙΔ. 369). Χειροτονία είναι ή μυστηριακή θεοσύστατος εκείνη τελετή, καθ' ήν δι' ευχής καί επιθέσεως τών χειρών του επισκόπου, κατέρχεται ή Θεία Χάρις προχειριζομένη τόν υποψήφιον εις ένα τών τριών ιερατικών βαθμών (Χρήστου Άνδρούτσου: Δογματική τής ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, έκδοσις δευτέρα σελίς 389 παράγραφος 64, Άναστασίου Χριστοφιλοπούλου: Έλληνικόν Έκκλησιαστικόν Δίκαιον, έκδο-

σις δευτέρα, σελίς 133, στίχ. 26). Ἡ διά τῆς χειροτονίας ιδιότης παρέχει εἰς τοὺς φορεῖς ταύτης τὴν ἰκανότητα πρὸς τέλεσιν τῶν μυστηρίων καὶ λοιπῶν ἱεροπραξιῶν (τελετουργικὴ ἐξουσία) καὶ τὴν συμπαρομαρτυροῦσαν πρὸς διδαχὴν τῶν πιστῶν καὶ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ Λόγου (διδακτικὴ ἐξουσία). Παραλλήλως πρὸς τὴν ἐκ τῆς χειροτονίας εὐθέως πηγάζουσαν λειτουργικὴν καὶ διδακτικὴν ἐξουσίαν, ὑφίσταται ἡ ἀνάγκη καὶ διοικητικῆς ἐξουσίας, δι’ ἧς κατευθύνεται ὁ βίος τῆς Ἐκκλησίας (Χριστοφιλοπούλου ἐνθ’ ἀνωτέρω σελ. 134 καὶ 135). Ἡ χειροτονία τελεῖται ὑπὸ κληρικοῦ φέροντος τὸν τρίτον τῆς ἱερωσύνης βαθμὸν (ἐπισκόπου) ἐνός μὲν προκειμένου περὶ τῆς χειροτονίας πρεσβυτέρου ἢ διακόνου (Ἀποστολ. Κανὼν β’), τριῶν δὲ ἢ τοῦλάχιστον δύο, προκειμένου περὶ τῆς χειροτονίας ἐπισκόπου (Ἀποστολικὸς κανὼν Α΄ Πηδάλιον τῆς νοητῆς νηὸς τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίας σελίς 1, Κανόνες ΙΓ’ καὶ ΜΘ’ τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου. Πηδάλιον σελ. 470 καὶ 492). Ἐν προκειμένῳ ὁ μηνυτὴς διὰ τῆς ἀπὸ 1-7-1974 μηνύσεώς του, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὁποίας καὶ ἐκινήθη ἡ ἐν ἀρχῇ, κατὰ τῶν κατηγορουμένων ἀναφερομένη δίωξις, ἰσχυρίζεται ὅτι οὗτοι, ὄντες παλαιοημερολογίται, πρὸς ἀδίστακτον ἐκμετάλλευσιν τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας καὶ πλουτισμὸν, ἐστερημένοι πάσης ἱερωσύνης, προβάλλουν ἑαυτοὺς ὡς ἐπισκόπους, ἐκτελοῦν δὲ ἅπαντα τὰ ἀρχιερατικά τοῦ ἐπισκόπου καθήκοντα, ὡς νὰ ἐπρόκειται περὶ πραγματικῶν ἀρχιερέων, νομίμως, ἐγκύρως καὶ κανονικῶς χειροτονηθέντων καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀναγνωρισθέντων ὡς νομίμων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς. Εἰδικώτερον ὁ ἐξ αὐτῶν Νικόλαος Μασιακάρης χειροτονηθεὶς δῆθεν ὡς Μητροπολίτης Πειραιῶς τὴν 25-1-1973, ὑπὸ ἄλλων ψευδεπισκόπων, ἀνυπαρκτον ἐχόντων τὴν ἱερωσύνην ὡς προερχομένην ἐκ καθηρημένων κληρικῶν, ἐνεθρονίσθη ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ ἐν Πειραιεῖ, ἐκτοτε δὲ ἀντιποιοῦμενος τὴν ιδιότητα τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς, ἀσκεῖ ἐν Πειραιεῖ καὶ ἀλλαχοῦ, ἅπαντα τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἥτοι ἱεουργεῖ ὡς Μητροπολίτης Πειραιῶς, χειροτονεῖ ἄλλους ψευδοκληρικούς, ὑπογράφεται ὡς Μητροπολίτης Πειραιῶς κ.ο.κ. Ὅτι ὁ δεύτερος τούτων Γεώργιος ἢ Γερόντιος Μαργιόλης, ἰδρύσας ἀπὸ ἐτῶν παράνομον γυναικεῖον μοναστήριον ἐν Μεγάλῳ Πεύκῳ Ἀττικῆς, εἰς ὃ ὅλως παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς πρὸς σκανδαλισμὸν τῶν Χριστιανῶν, ἐκτελεῖ χρέη ἡγουμένου, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαιοημερολογιτῶν Ἀκακίου Παππᾶ, τῆς παρατάξεως τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου, δῆθεν ὡς ἐπίσκοπος Σαλαμίνας, ἀντικαταστήσας ἐσχάτως τὸν τίτλον του εἰς Μητροπολίτην Πειραιῶς. Καὶ τέλος ὅτι πρὸς ἐξαπάτησιν καὶ προσηλυτισμὸν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων ἐμφανίζεται ὡς ἐπίσκοπος καὶ δὴ Μητροπολίτης Πειραιῶς,

ἐκτελῶν ἅπαντα τὰ ἀρχιερατικά τοῦ ἐπισκόπου καθήκοντα καί εἰδικώτερον τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς ἤτοι ἱερουργεῖ ὡς Μητροπολίτης Πειραιῶς, χειροτονεῖ καί ὑπογράφεται ὡς Μητροπολίτης, τοῦ τίτλου τούτου ἀναγνωριζομένου ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς αὐτόν (μηνυτήν) ὡς νόμιμον καί κανονικόν Μητροπολίτην Πειραιῶς. Οἱ κατηγορούμενοι ὡς εἰκὸς ἀρνοῦνται πᾶσαν ἐνοχὴν ὑποστηρίζοντες ὅτι ἡ ἐκλογή των ὡς Μητροπολιτῶν ὑπῆρξεν νόμιμος ἡ δὲ χειροτονία των ἔλαβε χώραν συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καί εἶναι ἐγκυρος καί κανονική. Ἴδομεν: Ὑπὸ τῆς ἐν Νικαία Βιθυνίας συνελθούσης ἐν ἔτει 325 Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθωρίσθη ἀμετακλήτως ἡ τέλεισις ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ, τῶν τε κινητῶν καί ἀκινήτων θρησκευτικῶν ἐορτῶν, βάσει τοῦ γνωστοῦ τότε, Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Εἰδικώτερον περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ὠρίσθη ὅπως ἐορτάζεται καθ' ἡμερομηνίαν, κυμαινομένην μεταξύ δύο σταθερῶν τοιούτων, ἤτοι οὔτε πρὸ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, οὔσης κατὰ τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον τῆς 21ης Μαρτίου ἐκάστου ἔτους, οὔτε καί πρὸ τῆς πρώτης μετ' αὐτὴν Πανσελήνου, ἀλλὰ τὴν πρώτην μετὰ ταύτην Κυριακὴν, πάντοτε δὲ ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ προεορτασμοῦ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα (οὕτω καί Ζ' Ἀποστολικὸς Κανὼν καθ' ὃν “Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, τὴν Ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσει, καθαιρείσθω,,. Ἡ πάροδος ὁμως τῶν αἰώνων, κατὰ τοὺς εἰδικούς περὶ τὴν Ἀστρονομίαν, ἀπέδειξε τὸ ἐσφαλμένον τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, διότι ἡ ἐαρινὴ δὲν ἦτο, κατ' αὐτὸ ὑπολογιζομένη, ἀκριβῆς, ὡς ἐκπίπτουσα ἐκ τῆς 21ης Μαρτίου κατὰ 11' λεπτά καθ' ἕκαστον ἔτος, ἅτινα εἰς 128 ἔτη ἀπετέλουν μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν. Ἡ ἀστρονομικὴ αὕτη ἀπομάκρυνσις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μετακίνησιν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἐκ τῆς βάσεως τοῦ Πασχαλίου Κανόνος τῆς ἐν Νικαία Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς καί τῶν ἐκ ταύτης ἐξαρτωμένων ὑπολοίπων κινητῶν ἐορτῶν, μὴ ἐορταζομένην πλέον κατὰ τὴν ἀστρονομικῶς ὠρισθεῖσαν ἡμέραν, ἀλλὰ κατ' ἀνάλογον μετακίνησιν.- Τὴν ἀστρονομικὴν ταύτην ἀνωμαλίαν, κατιδοῦσα ἡ Ῥωμῆϊκὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἤρην ἐν ἔτει 1582, εἰσαγαγοῦσα τὸ ἐκ τοῦ Πάπα τῆς Ῥώμης Γρηγορίου ΙΓ' ὀνομασθέν Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον, ὅπερ παραβαίνει καί ἀγνοεῖ παντελῶς τὸν Πασχάλιον Κανόνα τῆς ἐν Νικαία Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐνεκα τούτου, καί ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ διὰ τοῦ ὡς ἀνω ἡμερολογίου γενομένη ἀστρονομικὴ διόρθωσις δὲν ἐθεωρήθη τελεία καί ἀκριβῆς ἐν πᾶσι, ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀποκρούουσα τὴν καινοτομίαν ἀπέρριψε τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Οὕτω ἡ ἐπὶ Ἱερεμίου συνελθοῦσα ἐν Κων/πόλει Σύνοδος

τῷ 1583, τῇ συμμετοχῇ τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου, Ἱεροσολύμων Σωφρονίου καί πολλῶν ἄλλων ἀρχιερέων ἀπεκήρυξε καί κατεδίκασε τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον ὡς παραβιάσαν τὸν περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα κανόνα τῆς Ἀ' ἐν Νικαία Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐκδόσασα Σιγγίλιον ἐν ᾧ μεταξύ τῶν ἄλλων διαλαμβάνονται καί τὰ ἐξῆς: “ Σιγγίλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως ἐγγυκλίου τοῖς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξοις Χριστιανοῖς εἰς τὸ μὴ παραδέχεσθαι τὸ νεώτερον Πασχάλιον ἢ Καλενδᾶριον τοῦ καινοτομηθέντος Ἡμερολογίου, ἀλλ' ἐμμένειν ταῖς ἀπαξ καί καλῶς διατυπωθεῖσι παρὰ τοῖς Ἁγίοις (318) τριακοσίοις δέκα ὀκτώ Θεοφόροις Πατράσι τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου μετ' ἐπιτιμίου καί ἀναθέματος (ἴδητε: Π. Πανάγιωτάκου - Σ. Ἀλεξανδροπούλου: Τὸ Ἑλληνικόν Παλαιοημερολογιακόν Ζήτημα, Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καί Κανονικοῦ Δικαίου, τόμος Στ. σελ. 29 καί ἐπ., Ι. Πετριτάκη: Ἡ θέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Παλαιοημερολογιακοῦ Ζητήματος, σελίς 5 καί ὀπ.). Ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1918 ἐμελετᾶτο ἤδη ἡ ἡμερολογιακὴ ἀναπροσαρμογὴ, πλὴν οὐδὲν ἀπεφασίσθη πρὸ τοῦ ἔτους 1923, ὅποτε ἡ Κυβέρνησις Στ. Γονατᾶ, ἐπιθυμήσασα νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀνωμαλίαν, ἀνέθηκεν εἰς ἐπιτροπὴν (ἀπαρτιζομένην ἐκ τῶν Γ.Κοφινᾶ, Δ. Αἰγινήτου, Χρυσ. Παπαδοπούλου, Π. Τσιτσεκλή καί Ἀ. Ἀλιβιζάτου), τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος. Ὑπήκουσα δὲ εἰς τὴν ἐν τῇ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1923 ἐκθέσει ταύτης περιληφθεῖσαν ὑπόδειξίν τῆς, καθ' ἣν “πρέπον ἐκρίθη νὰ διατηρηθῇ προσωρινῶς ἐν ἰσχύει τὸ Ἰουλιανόν Ἐορτολόγιον, καθ' ὅσον δηλαδὴ ἀφορᾶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς καί τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει, μέχρις οὐ συννενοηθῶσι καί συναινέσωσιν εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ πᾶσαι αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, παρακαλουμένου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὅπως ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς πρὸς τοῦτο συννενοήσεως „ εἰσηγήθη εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον Β' τὴν ὑπογραφὴν Διατάγματος, δι' οὗ καθιεροῦτο ὡς πολιτικόν Ἡμερολόγιον τὸ Γρηγοριανόν τοιοῦτον, ὡς ἐκκλησιαστικόν δὲ παρέμενε τὸ Ἰουλιανόν, βάσει τοῦ ὁποίου θὰ καθορίζοντο αἱ κατὰ τοὺς κεμένους νόμους ἐορτάσιμοι καί ἐξαιρετέαι ἡμέραι ὡς καί ἡ Ἐθνικὴ Ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου. (Χρυσοστόμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, σελ. 14 ἐπ.). Μεθ' ὃ ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 18/1/25/1/1923 Β.Δ., δι' οὗ καθωρίσθη ὅπως, τὸ μὲν Κράτος ἀκολουθεῖ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον ἢ δὲ Ἐκκλησία τὸ Ἰουλιανόν. Δι' αὐτοῦ ἡ 16η Φεβρουαρίου 1923 ἐγένετο 1η Μαρτίου 1923. Τὴν 10ην Μαρτίου εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν ἀνῆλθεν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅστις εἰσηγήθη ἐν τῇ συνελθούσῃ ἐν Ἀθῆναις τὴν 18ην Ἀπριλίου Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας “τὴν ἀνάγκην ταυτίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πρὸς τὸ Πολιτικόν,.. Ἡ Σύνοδος ἐδέχθη

τάς απόψεις ταύτας υπό τήν προϋπόθεσιν τῆς συννενοήσεως μετά τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τήν 23-12-1923 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, υπέβαλε πρὸς τήν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, συνελθοῦσαν πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1923) καί ἔλαβε τήν γνώμην τῆς πλειοψηφίας διὰ τήν ἡμερολογιακὴν ματαρρύθμισιν, μειοψηφησάντων τῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, Πατρῶν Ἀντωνίου, Θήρας Ἀγαθαγγέλου καί Χαλκίδος Γρηγορίου. Οὕτω διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 430/1 Μαρτίου 1924 ἐγκυκλίου γνωστοποιεῖται εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καί πολιτικὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅτι ἡ 10ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός Μαρτίου, θά ἐλαμβάνετο ὡς ἡ 23ῃ. Ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἰσαχθέντος διορθωμένου Ἰουλιανοῦ Ἑορτολογίου δέν ὑπῆρξεν, ἀτυχῶς, ὁμόθυμος ὑπὸ τοῦ Χριστεπωνύμου ἐν αὐτῇ πληρώματος. Ἡ κατὰ τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας ἀντίδρασις βαθμηδὸν καί κατ' ὀλίγον ἤρξατο ἀξουμένῃ, ἐνισχυθεῖσα σοβαρῶς ὑπὸ τῶν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους πρὸς ἀποτροπὴν αὐτῆς ἐξορμησάντων Μοναχῶν καί Ἱερομονάχων. Ταυτοχρόνως ἠκούοντο ἐπίσημοι γνῶμαι χαρακτηρίζουσαι τήν διόρθωσιν ὡς “ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν,, (Ἴδετε Π. Παναγιωτάκου - Σ. Ἀλεξανδροπούλου: Τὸ Ἑλληνικὸν Παλαιο-ἡμερολογιακὸν Ζήτημα, Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καί Κανονικοῦ Δικαίου, τόμος ΣΤ. σελίς 34 παρ. ΙΥ καί αὐτόθι παραπομπάς). Ἐν ἔτει δέ 1926 συνεκροτεῖτο νομίμως καί ἡ πρώτη αὐτοκληθεῖσα “Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν,, ἧτις θρησκευομένη κατὰ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, ἀλλ' ἀκολουθοῦσα τὸ Ἰουλιανὸν Ἑορτολόγιον, προέβη εἰς τὴν ἰδρυσιν Συλλόγων καί Σωματείων ἀνά τὴν Χώραν, ἀνήγει-
 ρεν ἰδίους εὐκτηρίους οἴκους καί κτητορικὰς Ἱεράς Μονὰς διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἑορτολόγιον. Πλὴν τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἑορτολογίου κίνημα ἐν Ἑλλάδι ἐκορυφώθη, λαβὸν δυσάρεστον ἐθνικῶς τροπὴν, ἀφ' ὅτου κατὰ Μάϊον 1935 Ἕλληνες ἐν ἐνεργείᾳ καί μὴ, Ἀρχιερεῖς δι' ἐγγράφου διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατεδίκαζον τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ διορθωμένου Ἰουλιανοῦ Ἑορτολογίου, ἐπιμένοντες μάλιστα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ εἰσαγωγῆς αὐτοῦ τούτου τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, θεωροῦντες περαιτέρω ὅτι διὰ τῆς κανονικῆς ταύτης καινοτομίας παρεσύρθη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἰς “διακοπὴν,, ἐκ τοῦ θριγγοῦ τῶν Θεῶν καί Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,, Ἐν συνεχείᾳ δέ “ἀποσχίζοντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας,, ἐδή-
 λουν ὅτι, “ ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Μιᾶς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἀποτελοῦντες τὴν

πατροπαράδοτον καὶ ἀκαινοτόμητον Αὐτοκέφαλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἀνύστακτον φρουράν, τὴν ἀγρύπνως φρουκτωροῦσαν ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλλεων τῆς μιᾶς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας,, ἐχειροτόνουν αὐθημερόν κατωτέρους κληρικούς εἰς ἐπισκόπους καὶ μετ' αὐτῶν συνεκρότουσ τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐφήρμοσε κατὰ τῶν ἄνω Ἀρχιερέων καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντων εἰς Ἐπισκόπους τὴν ἐκκλησιαστικὴν ποινικὴν νομοθεσίαν, εἰσαγαγοῦσα αὐτοὺς εἰς δίκην, βάσει τῆς ἰσχυοῦσης ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησιαστικῆς ποινικῆς δικονομίας, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου, καὶ κατηγορήσασα αὐτοὺς ἐπὶ φατρία, παρασυναγωγῇ, τυρεία, καταφρονήσει τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ παροτρύνσει τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ πρὸς ἀποκήρυξιν αὐτῆς κ.λ.π. κατὰ τὰς διατάξεις τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων ΛΔ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ε' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ ΙΔ' καὶ ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας κατεδίκασε πάντας εἰς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως μετὰ τῶν ἐπακολουθούντων ἐν τῇ ποινῇ ταύτῃ κανονικῶν συνεπειῶν. Οἱ καταδικασθέντες ὁμως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐρήμην Ἀρχιερεῖς, ὡς μὴ προσελθόντες ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ τῷ προταχθέντι ὑπ' αὐτῶν κανονικῶ λόγῳ, ὅτι ἀναρμοδίως εἰσήγοντο εἰς δίκην ἐνώπιον Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ὁποίας, κηρυχθείσης ὑπ' αὐτῶν καὶ ὡς σχισματικῆς, εἶχον προηγουμένως “ἀφ' ἑαυτῶν ἀποκοπῇ,, δι' ἐκκλήτου ἤχθησαν κατὰ τοὺς κανόνας (ΛΣΤ' Καρθαγένης, ΣΤ' τῆς Β' Κων/πόλεως, ΙΒ' Ἀντιοχείας) ἐνώπιον τῆς ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως μεζζονος Συνόδου, κατηγοροῦντες τοὺς εἰσαγαγόντας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος Ἀρχιερεῖς τὴν Ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν ἀνευ συμφώνου γνώμης ὀλοκλήρου τῆς ἀνά τὸν κόσμον Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐν ταύτῳ δ' ἀμφισβητοῦντες καὶ τὴν κανονικότητα τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν εἰς δίκην καὶ καταδίκην εἰς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως. Ἐκτοτε δέ, μὴ ἐδικασθείσης εἰσέτι τῆς ἐκκλήτου ταύτης, μετὰ τοῦ ἀκολουθούστος αὐτοὺς Ποιμνίου ἐξακολούθησαν ἐκκλησιάζοντες καὶ ἐκκλησιαζόμενοι κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἑορτολόγιον, ἐνεργοῦντες πάσης φύσεως ἱερατικὰς πράξεις, διδάσκοντες ὅτι δέν ἀποτελοῦν ἰδιαιτέραν σχισματικὴν Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν τὴν πατροπαράδοτον καὶ ἀκαινοτόμητον Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, εἰ καὶ παρουσιάζονται κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως, ὡς ἔχοντες ἴδιαν λατρείαν, ἴδιους εὐκτηρίους οἴκους καὶ ἴδιους

λειτουργούς, τελούντες ἐν ἀκοινωνησίᾳ πρὸς τὴν καινοτομήσασαν Ἱεραρχίαν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀσκούντες τὰ τῆς λατρείας ἐλευθέρως, εἰ καὶ διηρημένοι ὄντες ἀπὸ τινος εἰς δύο ἐκκλησίας, διευθυνομένας, ἑκατέρας τούτων, ὑπὸ ἰδίας Συνόδου Παλαιοερατολογιτῶν Ἀρχιερέων. Διότι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937 ὁ κατὰ τὴν 26ην Μαΐου 1935 χειροτονηθεὶς εἰς ἐπίσκοπον Βρεσθένης Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος Ματθαῖος Λαυρεώτης, περιελθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων, ἦν καὶ τύποις περιέγραψεν, ἴδρυσεν νέαν Θρησκευτικὴν κοινωνίαν, ἣν ὠνόμασεν ὡσαύτως Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν δ' ἔτος βραδύτερον, θεωρήσας τὴν ὑπ' αὐτὸν Ἐκκλησίαν ὡς ἐν διωγμῷ τελούσαν καὶ ἐπικαλεσθεὶς "ἀπαρρησίαστον ἐπισκόπων καιροῖς χαλεποῖς,, προέβη εἰς χειροτονίαν ἱερομονάχου εἰς Ἐπίσκοπον καὶ εὐθύς μετὰ τούτου εἰς χειροτονίας ἐτέρων τριῶν ἱερομονάχων εἰς Ἐπισκόπους, μεθ' ὧν συνεκρότησεν ἐν συνεχείᾳ τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ματθαϊκῆς λεγομένης παρατάξεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν λόγῳ δευτέρα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἐκκλησία ὑποστηρίζει τὴν συγκρότησιν αὐτῆς κατὰ τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων τηρηθέντα, μεριμνᾷ δὲ νὰ διακρίνη φανερώς τὴν θέσιν αὐτῆς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, ἀπὸ πάσης ἄλλης Παλαιοημερολογιακῆς τοιαύτης, ὑποδεικνύουσα τοῦτο κατὰ τὴν ἐκτός τῶν ἱεροτελεστιῶν ἀμφίεσιν τῶν κληρικῶν καὶ μοναχῶν ἐν αὐτῇ. Αἱ ὑπὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὁμως ὑποστηριζόμεναι ὡς ἄνω ἀπόψεις, περὶ τοῦ ἀπολύτως κανονικοῦ τῆς ἱερωσύνης αὐτῶν ὡς καὶ ἡ ἐνισχυτικὴ τούτων (ἀπόψεων) γνώμη καθ' ἣν, ὁ καθηρημένος ὀρθόδοξος Ἀρχιερεὺς χειροτονῶν μετὰ τὴν καθαίρεσιν δέν διαπράττει τὸ ἀδίκημα τῆς ἀντιποιήσεως ἀρχῆς, ἡ δὲ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη χειροτονία οὐδόλως εἶναι ἄκυρος ἢ ἀνυπόστατος, ἀφοῦ καὶ μετὰ τὴν καθαίρεσιν δέν ἐκπίπτει τοῦ ἱερατικοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος, ἅπερ ἅπαξ τῇ ἐπικλήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποκτηθέν εἶναι ἀναφαίρετον καὶ ἔσαι ἀνεξάλειπτον, διότι ἡ θεία χάρις παραμένει δυνάμει ἐν αὐτῷ, αἰρομένης δὲ τῆς καθαιρέσεώς του ἐπανέρχεται εἰς τὸν οἰκεῖον ἱερατικὸν βαθμὸν ἀνευ ἀναχειροτονήσεως, ἥτις θὰ ἦτο ἀπαραίτητος ἐάν εἶχεν στερηθῆ ταύτης (Πρόβλ. καὶ ΒΑΛΣΑΜΩΝΑ ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ 19ου τῆς Σαρδικῆς (3.277) "ὅτι οὐδένα προκριματισμὸν ὑπέστησαν οἱ παρά τινων καθαιρεθέντων ἢ καὶ ἀναθεματισθέντων κληρωθέντες,, Δ.Πετρακάκου "Περὶ τοῦ κύρους τῶν χειροτονιῶν σελ. 21 καὶ αὐτόθι παραπομπάς, Ἰ. Παναγοπούλου "Περὶ τοῦ κύρους τῆς χειροτονίας κληρικοῦ παρά καθηρημένου παλαιοημερολογίτου ἐπισκόπου γενομένης,, Μ.Ο.Β.18 σελ. 900 καὶ ἐπ., καὶ αὐτόθι παραπομπάς) δέν ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῆς Νομολογίας τῶν Δικαστηρίων ἅπανα δέχονται

ὅτι οἱ κατὰ τὸ ἔτος 1935 καθαιρεθέντες ἀρχιερεῖς μετέστησαν εἰς τὴν τάξιν τοῦ Μοναχοῦ, μηδεμίαν ἐξουσίαν ἔχοντες πρὸς ἐνέργειαν τῶν εἰς τοὺς Ἐπισκόπους ἐπιτρεπομένων, ἐν οἷς καὶ ἡ χειροτονία ἱερέως ἢ Ἀρχιερέως, ἣτις τυχόν γενομένη εἶναι ἄνευ ἐννόμου ἀξίας καὶ δὲν περιποιεῖ τῷ χειροτονηθέντι τὴν ιδιότητα τοῦ κληρικοῦ ἢ τοῦ ἐπισκόπου (Α.Π. 39/1956 Ποιν. Χρον. ΣΤ. 190, Α.Π. 178/1957 Ποιν. Χρον. Ζ' 372). Πρὸς θεραπείαν τῆς τοιαύτης “ἀδυναμίας,, αἱ δύο θρησκευτικαὶ κοινωνίαι τῶν Παλαιοημερολογιτῶν προσέφυγον κενωρισμένως ἐκάστη, εἰς τὴν Ὑπερόριον Ρωσικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣτις ἐδέχθη τὸ μὲν διὰ χειροθεσίας, κατ' οἰκονομίαν τοῦ Ἡ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος τῆς Πρώτης Συνόδου “Περὶ τῶν ὀνομαζόντων μὲν ἑαυτοὺς καθαρούς ποτε, προσερχομένων δὲ τῇ καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἔδοξε τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Συνόδῳ, ὥστε χειροθετούμενους αὐτοὺς, μένειν οὕτως ἐν τῷ κλήρῳ. . .,, νὰ καταστήσῃ κανονικὰς τὰς ἐκ τοῦ Ματθαίου προερχομένας χειροτονίας τῆς”Ματθαϊκῆς,, Ἱεραρχίας, δυνάμει τῆς ἀρχῆς καθ' ἣν μὴ ἄνομος πρᾶξις ἐπικυρώνεται ὡς Μυστήριον ἄνευ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπαναλήψεως, ἡ ὁποία (Ἱεραρχία) δὲν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς ἄλλης παρατάξεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, τὸ δὲ διὰ χειροτονίας νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν διαδοχὴν τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὴν παράταξιν τῶν τελευταίων τούτων.

Οὕτω τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1960 ἐπέτυχεν νὰ χειροτονηθῇ ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τῶν Ἀρχιεπισκόπων Σικάγου Σεραφεῖμ καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Θεοφίλου ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀκάκιος Παππᾶς εἰς Ἐπίσκοπον Ταλαντίου. Ἐπανελθὼν ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, ἀνέλαβε τὴν ποιμαντορίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπικουρούμενος ἐκ μίᾳς ἐξ Ἀρχιμανδριτῶν Ἐπιτροπῆς. Τὸν μῆνα Μάϊον 1962 ὁ ἀνωτέρω ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς προσεκάλεσεν ἐκ Νοτίου Ἀμερικῆς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χιλῆς καὶ Περού Λεόντιον, καὶ ἐχειροτόνησαν εἰς τὴν ἐν Παιονία Ἀττικῆς Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τὸν Ἀρχιμανδρίτην Παρθένιον Σκουρλῆ εἰς ἐπίσκοπον Κυκλάδων, τὸν Ἀρχιμανδρίτην Αὐξέντιον Πάστραν εἰς ἐπίσκοπον Γαρδικίου, καὶ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Χρυσόστομον Νασλίμην εἰς ἐπίσκοπον Μαγνησίας (ἴδετε ἐν σελίδι 37 καὶ ἐπομ. τὴν Σύντομον Ἱστορικὴν Περιγραφὴν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐν ἔτει 1973 ὑπὸ τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων). Ἐν συνεχείᾳ τὴν 6ην Ἰουνίου 1962 ἐν τῇ ὡς εἴρηται Ἱερᾷ Μονῇ οἱ ἐπίσκοποι Ταλαντίου

Ἀκάκιος, Κυκλάδων Παρθένιος καὶ Γαρδικίου Αὐξέντιος ἐχειροτόνησαν τὸν Ἀρχιμανδρίτην Γερόντιον Μαργιόλην δεύτερον τῶν κατηγορουμένων εἰς ἐπίσκοπον Σαλαμίνας (ἴδετε τὸ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 5/6-6-1962 Πιστοποιητικὸν Χειροτονίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος), ὅστις κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 198/5-7-1971 Συνοδικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος φέρει τὸν τίτλον τοῦ Μητροπολίτου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας. Ἐτέρωθεν δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 16-11 τῆς 15/18ης Σεπτεμβρίου 1971 ἀποφάσεως τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὑπερρίου Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνετάλησαν οἱ Ἀρχιερεῖς Γερμανίας Φιλόθεος καὶ Αὐστραλίας Κων/νος, ὅπως μεταβαίνοντες εἰς Βοστώνην χειροθετήσωσι τοὺς ἐπισκόπους Κορινθίας Κάλλιστον καὶ Κιτίου Ἐπιφάνιον. Ὄντως τὴν μὲν 17ην Σεπτεμβρίου 1971 ἐχειροθετήθη ὑπὸ τῶν ἄνω Ἀρχιερέων ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας Κάλλιστος ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς Μπροῦκλιν τῆς Μασσαχουσέτης, τὴν δὲ ἐπομένην καὶ εἰς τὸν ὡς ἄνω Ναὸν ἐχειροθετήθη ὁ Ἐπίσκοπος Κιτίου Ἐπιφάνιος. Ἐπανελθόντες οἱ ἄνωτέρω εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐχειροθέτησαν, τοὺς ὑπολοίπους Ἀρχιερεῖς τῆς Ματθαϊκῆς παρατάξεως καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τὸν κληρὸν (ἴδετε τὸ Περιοδικὸν ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ Περίοδος Δ' - Τόμος 17ος Μῆν Νοέμβριος σελ. 6 καὶ ἐπόμενα). Ἀκολουθῶς τὴν 26ην Ἰανουαρίου 1973 καὶ ἐν τῷ Ἱ.Ναῷ Ἁγίου Νικολάου, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Κουβαρᾶ Ἀττικῆς, οἱ ἐπίσκοποι Ἀθηνῶν Ἀνδρέας, Θεσσαλονίκης Δημήτριος, Κορινθίας Κάλλιστος, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Βησσαρίων καὶ Μεσσηνίας Γρηγόριος ἐχειροτόνησαν τὸν Ἀρχιμανδρίτην Νικόλαον Μεσσιακάρην - πρῶτον τῶν κατηγορουμένων - εἰς ἐπίσκοπον Πειραιῶς. - Ἐρευνητέον μετὰ ταῦτα τυγχάνει τὸ θέμα περὶ τῆς νομικῆς θέσεως ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πολιτείᾳ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, ἀδιακρίτως. Περὶ τούτου ὑπεστηρίχθησαν δύο γνῶμαι: Κατὰ τὴν πρώτην τούτων, ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δύναται μὲν ἐνεκα τῆς πρὸς αὐτὴν ἀπειθείας νὰ ἐπιβάλη εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας κληρικούς τὰς ποινὰς τοῦ κανονικοῦ δικαίου, ὅμως οὔτε τὴν τέλεσιν τῶν ἐορτῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον δύναται ν' ἀπαγορεύσῃ οὔτε ν' ἀξιώσῃ τὴν διάλυσιν τῶν θρησκευτικῶν ἐνώσεων τῶν παλαιοημερολογιτῶν, καθ' ὅσον ἡ θρησκευτικὴ κοινωνία αὐτῶν, ἀναγνωρισθεῖσα DE FACTO ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ DE JURE διὰ τῆς περιληφθείσης ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ Σχεδίου Συντάγματος τοῦ ἔτους 1948 τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, ἐρμηνευτικῆς δηλώσεως, καθ' ἣν εἰς τὴν ἐννοιαν τοῦ

όρου "έλευθερία τής Θρησκευτικής συνειδήσεως περιλαμβάνεται καί τό θρησκευέσθαι κατά τό παλαιόν ήμερολόγιον,, δηλώσεως ήτις περιελήφθη καί εις τά πρακτικά τής Συντακτικής Έπιτροπής του ΞΗ΄ Ψηφίσματος, ώς καί τής έτέρας τοιαύτης του Υφυπουργού Έθνικής Παιδείας καί Θρησκευμάτων Χ. Καραπιπέρη εις τήν Ε΄ Αναθεωρητικήν Βουλήν κατά τήν συζήτησιν του άρθρου 13 του έν ισχύει Συντάγματος καθ΄ ήν “. . . οι ούτω αυτοαποκαλούμενοι Γνήσιοι Όρθόδοξοι Χριστιανοί (Παλαιοημερολογίται) δύνανται νά τελούν άκωλύτως τά λατρευτικά των καθήκοντα,, (έπίσημα πρακτικά, Συνεδρίασις ΟΣΤ. σελ. 2140), άπολαύει πλήρους θρησκευτικής έλευθερίας καί έκδηλώσεως τής λατρείας των όπαδών της, υπό τούς περιορισμούς πάντοτε του Συντάγματος καί των νόμων (Πρόβλεπε, Γνωμοδότησιν Γιδοπούλου - Βαμβέτσου - Ανδρούτσου, έν Δικαιοσύνη 1933 σελ. 32). Έν τή έννοία δέ τής πλήρους θρησκευτικής έλευθερίας, ήτις είναι συνταγματικώς κατωχυρομένη διά του άρθρου 13 παρ. 1 καί 2 του έν ισχύει Συντάγματος, περιλαμβάνονται τά δικαιώματα α) τής έλευθερίας τής θρησκευτικής συνειδήσεως καί λατρείας, ώς συναρτήματος των άνεγνωρισμένων άτομικών έλευθεριών, β) τής έλευθερίας πίστεως, ήτοι τής έσωτερικής διαμορφώσεως των σχέσεων του άτομου προς τό θεϊον, γ) τής έλευθερίας τής έκδηλώσεως καί έκφράσεως των θρησκευτικών δοξασιών, δ) τής Έλευθερίας τής λατρείας, ήτοι τής έκδηλώσεως τής προς τό θεϊον άφομοιώσεως, ε) τής έλευθερίας του συνέρχεσθαι καί συνεταιριζέσθαι διά θρησκευτικούς σκοπούς καί στ) τής έλευθερίας άνεγέρσεως Ναών καί εύκτηρίων οίκων, ώς συνεπεία του δικαιώματος του συνέρχεσθαι διά θρησκευτικούς σκοπούς καί του δικαιώματος τής έλευθέρας τελέσεως λατρείας, έφ΄ όσον αύτη δέν άντίκειται εις τά χρηστά ήθη καί τήν δημοσίαν τάξιν καί δέν άσκειται προσηλυτισμός (πρβλ. Πλημ. Έρακλειου: 115/1967 Ποιν. Χρον. 12 σελ. 243 καί τήν υπ΄ αύτήν πρότασιν του εισαγγελέως Πρωτοδικών Θ. Μπαντούνα καί αύτόθι παραπομπάς, Γνωμοδότησις Ίωάν. Σόντη Ν.Β. 13 σελ. 996). Όλως άντίθετος ή έτέρα γνώμη. Κατ΄ αύτήν οι Παλαιοημερολογίται, άτε μή όντες αίρετικοί, μηδέ σχισματικοί κηρυχθέντες, έξακολουθοϋσιν ύπαγόμενοι εις τήν Αύτοκέφαλον Έκκλησίαν τής Έλλάδος, τούτων δέ ένεκα ύπόκεινται κατά πάντα εις τούς νόμους καί κανόνας τούς διέποντας τήν Έκκλησίαν ταύτην καί εις τά κελεύσματα αύτης. Κατά τήν γνώμην ταύτην, ή Έπίσημος Έκκλησία δικαιούται ν΄ άπαγορεύση εις τούς Παλαιοημερολογίτας τήν τέλεσιν έορτών κατ΄ άλλας ήμέρας, πλην των υπό τής έπίσημου Έκκλησίας όριζομένων (Ίδετε γνωμοδότησιν Γ. Ράμμου - Χρ. Σγουρίτσα - Κ. Τσάτσου έν θέμιδι ΞΒ 1951 σελ. 4). Όρθοτέραν θεωρούμεν τήν πρώτην γνώμην. Κατά ταύτα έφ΄ όσον έπιτρέπεται ή

ιδρυσις νέας θρησκευτικῆς Κοινωνίας, κατά λογικὴν ἀκολουθίαν πρέπει αὐτὴ νὰ ἔχη ἱερεῖς καὶ ἐπισκόπους διὰ τὴν τέλεσιν τῶν τῆς λατρείας των. Οἱ κληρικοὶ οὗτοι εἴτε προερχόμενοι ἐκ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, εἴτε ἐξ ἄλλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, γίνονται ἱερούργοι τῆς νέας θρησκευτικῆς Κοινωνίας πρὸς ἣν ἐνσωματοῦνται πνευματικῶς, ἀσκούντες δὲ τὰ ἱερατικά των καθήκοντα, δὲν ἀντιποιοῦνται τὰ ἔργα τοῦ λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (Πρβλ. καὶ Π. ΣΜΑΪΛΗ: “ ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΚΑΙ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΟΥΤΩΝ,, σελὶς 59). - Ὡς ἐκ τούτου τόσον ἡ Χειροτονία ἐν Ἀμερικῇ τοῦ Ἀκακίου Παππᾶ, ὅσον καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι τοιαῦται τῶν Σκουρλῆ, Πάστρα καὶ Νασλίμη, εἰς ἃς συμμετέσχε καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς καὶ Περού Λεόντιος, δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς παρ’ ἐνορίαν γενόμεναι, διότι ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπίσκοπος Λεόντιος προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου τῆς χειροτονίας (Κανὼν ΛΕ’ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων). Κατ’ ἀκολουθίαν, ὅθεν, τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, δὲν προέκυψαν ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις ἐνοχῆς πρὸς ἐπιστήριξιν δημοσίας ἐπ’ ἀκροατηρίῳ κατηγορίας κατὰ τῶν κατηγορουμένων, ἐπὶ τῇ ἀποδιδομένη αὐτοῖς ὡς ἀνω πράξει, οἵτινες ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἐάν ἔτι ἤθελε γίνεαι δεκτὸν ὅτι, δὲν ἐχειροτονήθησαν κανονικῶς καὶ ἔνεκα τούτου ἀνευ δικαιώματος ἐπεχείρουν τὰς ὄσας διὰ τῆς μηνύσεως τοῖς ἀποδίδονται ἐκκλησιαστικὰς πράξεις, ἐν ὧσει καὶ τῶν ὡς ἀνω διδασκομένων, εὐλόγως καὶ συγγνωστῶς ἐπίστευον ὅτι κατέστησαν ἐπίσκοποι καὶ ἐδικαιοῦντο νὰ φέρουν τὴν στολὴν τοῦ ἐπισκόπου καὶ νὰ ἐπιχειροῦν πάντα τὰ Ἀρχιερατικά τοῦ ἐπισκόπου καθήκοντα καὶ δέ-ον ὅπως συνωδᾷ τοῖς ἄρθροις 309 παρ. 1α καὶ 310 παρ. 1 Κ.Π.Δ., μὴ γίνῃ κατ’ αὐτῶν κατηγορία. - Ὅσον ἀφορᾷ τὰ δικαστικά ἐξοδα καὶ τέλη τῆς πα-ρούσης δὲν συντρέχει περίπτωση ἐπιβολῆς αὐτῶν εἰς βάρος τινός.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ. Μεθ’ ὃ ὁ Εἰσαγγελεὺς προέτεινε τὰ ἐν αὐτῇ.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 31ῃ Ὀκτωβρίου 1975.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς Ἀργύριος Τσίχλας.

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ καὶ προφορικῶς καὶ ἀποχωρήσαντος.

Ἰδὼν τὴν Δικογραφίαν

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον

1. Ἐπειδὴ, κατὰ τῶν κατηγορουμένων α) Εὐθυμίου ἢ Νικολάου

Μεσσιακάρη, Ἐπισκόπου Παλαιοημερολογιτῶν καί β) Γεωργίου - Γεροντίου Μαριόλη, Μητροπολίτου Παλαιοημερολογιτῶν ἠσκήθη ποινική δίωξις καί ἀπηγγέλθη κατηγορία ἐπί ἀντιποιήσεως ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας (ἄρθρ. 175 παρ. 1 καί 2 Π.Κ.).

2. Ἐπειδή, εἰς τὴν παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 175 τοῦ Π.Κ. ὑποκύπτει ὁ ἐπιχειρῶν πράξεις, αἰτινες μόνον εἰς νόμιμον φορέα ἱερωσύνης εἶναι ἐπιτετραμέναι. Ἀντιποιεῖται, ὅθεν, ἀσκησιν ὑπηρεσίας ἀρχιερέως τῆς Ἀν. Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ ἐνεργῶν ἱεροπραξίας (βαπτίσεις, γάμους κ.λ.π.), χωρὶς νὰ ἔχη χειροτονηθῆ ἐκκλησιαστικὸς λειτουργὸς κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἢ ὑπὸ καθηρημένου τελεσιδίκως ἐπισκόπου (Α.Π. 39/1956, 178/1957, 140/1964). - Ἐν προκειμένῳ, ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης προανακρίσεως καί τῆς ἀπακολουθησάσης καί νομίμως περατωθείσης κυρίας ἀνακρίσεως προέκυψεν ὅτι ἀμφότεροι οἱ κατηγορούμενοι ἐχειροτονήθησαν ἐπίσκοποι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καί οὐχὶ ὑφ' ἄλλων ψευδεπισκόπων, ὡς χειροτονηθέντων ὑπὸ καθαιρεθέντων τελεσιδίκως Μητροπολιτῶν, καθ' ἃ ὁ μηνυτὴς διὰ τῶν ἀπὸ 1-7-1974 δύο μηνύσεών του κυρίως διατείνεται. Ὅθεν, οἱ κατηγορούμενοι ἐγκύρως ἱεουργῶσιν, κατὰ τὰ ἐν τῇ Εἰσαγγελικῇ προτάσει εἰδικώτερον διαλαμβανόμενα. Κατ' ἀκολουθίαν, μὴ ὑπαρχουσῶν ἐν προκειμένῳ ἀποχρωσῶν ἐνδείξεων πρὸς παραπομπὴν τῶν κατηγορουμένων εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ τῇ δι' ἣν οὗτοι κατηγοροῦνται ὡς ἀνω ἀξιοπίνω πράξει τῆς ἀντιποιήσεως ἀσκήσεως ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δεόν ὅπως μὴ γίνῃ κατ' αὐτῶν κατηγορία ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ (ἄρθρ. 309 παρ. 1α, 310 παρ. 1 Κ.Π.Δ.) δεκτικῆς οὕτω κατὰ τοῦτο, ἀλλὰ καί κατὰ τὰ σκέλη αὐτῆς, περὶ μὴ ἐπιβολῆς τῶν ἐξόδων καί τελῶν εἰς τὸν μηνυτὴν, ὡς μὴ συντρεχούσης νομίμου περιπτώσεως (ἄρθ. 585 Κ.Π.Δ., ὡς ἰσχύει νῦν) καί περὶ συνενώσεως τῶν προκειμένων δύο δικογραφιῶν (ὑπ' ἀριθμ. Β.Μ. 8140 καί 8140α/1974), λόγῳ τῆς προφανοῦς μεταξύ τούτων συναφείας (ἄρθρ. 128, 129 Κ.Π.Δ.) καθισταμένης τῆς εἰσαγγελικῆς προτάσεως.

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Ἴδόν καί τὰ ἄρθρα 309 παράγρ. 1α καί 310 παράγρ. 1 Κ.Π.Δ.
 Δεχόμενον τὴν Εἰσαγγελικὴν πρότασιν

Α) Διατάσσει τὴν συνένωσιν καί συνεκδικάσιν τῶν δικογραφιῶν ἐφ' ὧν

αί υπ' αριθμ. 19 και 20/1975 παραγγελιαί του ένταυθα εισαγγελέως.

Β) Αποφαίνεται νά μή γίνη κατηγορία κατά τών 1) Εύθυμιου ή Νικολάου Μεσσιακάρη και 2) Γεωργίου - Γεροντίου Μαριόλη, επί άντιποιήσεως άσκήσεως ύπηρεσίας λειτουργού τής Άνατολικής Όρθοδόξου του Χριστού Έκκλησίας, πράξει φερομένη ως υπ' αύτών πραχθείση έν Πειραιεί και άλλαχου κατά τό άπό του έτους 1973 μέχρι και του μηνός Αύγούστου 1975 περιλαμβανόμενον χρονικόν διάστημα. Καί,

Γ) Νά μή έπιβληθοούν τά δικαστικά έξοδα και τέλη του παρόντος εις βάρος του μηνυτού.

Άπεφασίσθη και έγένετο έν Πειραιεί τή 17η Δεκεμβρίου 1975 και έξεδόθη αύτόθι τή 21η Ιανουαρίου 1976.

Ό Πρόεδρος

Η Δικ. Γραμματεύς

Έθεωρήθη
Ό Εισηγητής

Μία άπό τίς δυναμικές διαμαρτυρίες τών ΓΟΧ Δράμας, μέ μαυρες σημαίες, (1989) άπαιτούντες νά τούς έπιτραπή νά κτίσουν τόν Ναόν τους.